

Ny paragraf.

21) Efter § 8 indsættes som *ny paragraf*:

„§ 03. Loven gælder ikke for Færøerne.“

Bemærkninger.

Til nr. 1, 5 og 11.

Forslagenes hovedsigte er en godtagelse af det hovedsynspunkt, der lå bag venstre-regeringens helhedsplan af 3. december 1974, nemlig at en omkostningspause er af afgørende vigtighed for dansk erhvervsliv. Lønmodtagerkompensation opnås dels ved bevarelse af dyrtidsordningen, dels ved forhøjelse af den skattefrie bundgrænse til 19.000 kr. for 1975 og et højere beløb for 1976.

Samfundssituationen er nu så alvorlig, at omkostningspausen må vare til 31. december 1976, altså et år længere end foreslået af venstre-regeringen, medens fremskridts-partiet er enig i, at det af hensyn til den derefter følgende udvikling er værdifuldt, at alle kollektive lønarrangementer — i privat som offentlig sektor — udløber samtidig med beskatningsåret, altså pr. 31. december.

§ 1, stk. 2, fastlægger den regel, at ingen skal have højere dyrtidsregulering end 60 øre pr. time pr. portion, og at der skal gives kompensation for de to pristalspoints, der ellers ikke ville udløse lønvirkning som følge af bessermachenforslaget om at gå over til nyt pristalsbasistidspunkt.

Fremskridtspartiet havde gerne deltaget i forhandlinger vedrørende dyrtidsregulering for lærlinge og andre ungarbejdere, men da dette spørgsmål hører til i hele problemkredsen omkring ungdomsarbejdsløsheden, har man under de forjagede arbejdsforhold, der har været gældende ved forslagens behandling, måttet afstå fra at tage andet standpunkt end blot at henholde sig til hidtidig ordningsprincipper.

Ved § 1, stk. 3, afskaffes endeligt dyrtids-tillægsoptionsordningen, og ved frigivelse af de opsparede midler undgås fremtidig administration af denne særordning. Under de nu herskende svage konjunkturer findes frigivelsen ikke at frembyde væsentlige betæneligheder.

I § 2 er foretaget en vis stramning sammenlignet med venstre-regeringens forslag nr. 117 af 3. december 1974. Det findes vigtigt for tilvejebringelsen af en tilstand, hvor den offentlige sektor reduceres til et passende omfang, at normeringsregler for børnehavepædagoger m.m. ikke lægger sig hindrende i vejen i de kommende år. Som følge af at de andre politiske partier ikke fulgte fremskridtspartiets forslag om allerede tidligt i efteråret 1974 at klare spørgsmålene om overenskomstforslagene, må fremskridtspartiet beklage, at udvikling af arbejdsmarkedets specielle forhold nu må stilles i bero i en 21 måneders periode, men det forekommer under det herskende tidspres for forslagens behandling nødvendigt, hvis vi ikke skal kaste landet ud i unødvendig arbejdsløshed som følge af, at omkostningstilbageholdenhedslinjen bliver fraveget på alt for mange punkter.

Det følger af forslagene, at fremskridts-partiet ikke kan godtage taktregulering i 1976 for offentligt ansatte m.fl. Det vil føre til, at forholdet mellem aflønningen i offentlig og privat sektor modsat de sidste mange års udvikling forskydes i sidstnævntes favør. Taktreguleringsystemet med offentligt ansatte som voldgiftsmænd — regeringsfor-slagets § 2, stk. 2, og § 3 — findes at være særdeles betænkeligt. LO fremhæver i bemærkningerne af 9. ds., at taktreguleringen vil blive en erstatning for ændringen af den procentvise dyrtidsregulering. Fremskridtspartiet frygter, at det er mindstemålet, men at det nok vil gå endnu værre, således at ophævelse af den stødende dyrtidsregulering for offentligt ansatte vil være mindre værd end en skueret.

Til nr. 2.

Ændringsforslaget svarer til LOs principielle krav og rummer et mindstemål af rimelighed.

Til nr. 3.

Forhøjelsen skyldes ønsket om at sikre dækning for almindelige lønmodtagerindkomster. Hvis ikke dette hensyn tilgodeses, vil gennemførelsen af det i øvrigt rigtige princip om ensartede dyrtidsportioner få utilsigtede og yderst uheldige sociale virkninger.